

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 785/2021
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Османа Адемковића, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Османа Адемковића, адвоката Есада Дуљевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К број 35/20 од 17.02.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 262/21 од 13.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Османа Адемковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К број 35/20 од 17.02.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 262/21 од 13.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К број 35/20 од 17.02.2021. године, окривљени Осман Адемковић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. и члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.01.2019. године до 21.02.2020. године.

Наведеном пресудом окривљени Осман Адемковић обавезан је да на име паушала плати суду новчани износ у износу од 15.000,00 динара, и да надокнади трошкове кривичног поступка Вишем јавном тужиоцу у Новом Пазару у износу од 70.120,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а обавезан је и да надокнади суду трошкове кривичног поступка по три рачуна у износу од 1.318,81 динар, да надокнади суду трошкове за браниоца по службеној дужности у истрази адвокату Наташи Мијаљевић у износу од 4.875,00 динара, као и да плати оштећеној

односно њеним законским заступницима трошкове пуномоћника оштећене адвоката Аладина Шемовића у укупном износу од 360.750,00 динара.

Истом пресудом оштећена ББ и њен законски заступник, мајка ВВ су упућене на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 262/21 од 13.05.2021. године, одбијене су као неосноване, жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Новом Пазару, окривљеног Османа Адемовећа и његовог браниоца, адвоката Есада Дуљевића, па је пресуда Вишег суда у Новом Пазару К број 35/20 од 17.02.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Османа Адемовећа, адвокат Есад Дуљевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреда закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на суђење Вишем суду у Новом Пазару са налогом да се нови поступак одржи пред другим председником већа, а да се на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Османа Адемовећа је неоснован.

Бранилац окривљеног Османа Адемовећа у захтеву наводи, да према опису радње извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, у периоду од септембра 2017. године до 09.01.2019. године нису вршене полне радње, због којих је оглашен кривим, већ искључиво радње којима је вршена принудна обљуба. У захтеву се наводи, да је на главном претресу од 17.02.2021. године, оптужница прецизирана тако што је наведено да је „окривљени својим полним органом покушао да уђе у полни орган оштећене којом приликом је оштећена осетила бол, па се након додиривања његовог полног органа тј. вагиналног односа и ејакулације склонио са ње“, као и да је уместо речи „вршио обљубу“ наведено „покушавао да изврши обљубу“, док је у преосталом делу оптужница остала неизмењена, па су кривично-правне радње окривљеног квалификоване као продужено кривично дело силовање у покушају из члана 178. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ. У захтеву се даље наводи, да је према изрекама писмено подигнуте и писмено прецизиране оптуженице окривљени дана 09.01.2019. године обе руке завлачио испод руку оштећене и додиривао јој груди,

па је логично да окривљени није оптужен због ових радњи предузиманих у свим ранијим приликама, већ само радње од 09.01.2019. године, док је правноснажним пресудама оглашен кривим да је ове радње предузимао континуирано у целом инкриминисаном периоду. Бранилац окривљеног наводи и да су правноснажним пресудама обухваћене нове радње: држао руком свој полни орган и исти примицао до полног органа оштећене, које нису садржане у оптужби и ејакулирао, из чега произилази да је окривљени оглашен кривим за нове радње и већу криминалну количину од оне које су му оптужбом стављене на терет, па је оптужба прекорачена и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врхови касациони суд оцењује као неосноване. Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Османа Адемовића истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде дао јасне и довољне разлоге да је окривљени оглашен кривим само за оне радње из оптужнице које су доказане тј. да је оглашен кривим за мању криминалну количину у односу на ону за коју је био оптужен (страна 3 став 3 другостепене пресуде) које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Бранилац окривљеног Османа Адемовића у захтеву наводи и да диспозитив оптужнице, а и прецизирање оптужнице не садрже све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела за које је окривљени оптужен, јер је психички однос окривљеног према делу описан непотпуно, будући да је кривица окривљеног описана тако да је „био способан да схвати значај свога дела и у могућности да управља својим поступцима“ (урачунљивост), да је био „свестан да је његово дело забрањено, али је његово извршење хтео“ из чега произилази да недостаје битан субјективни елемент кривичног дела, а то је да је учинилац био свестан свога дела, због чега је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изреке првостепене пресуде у односу на коју је бранилац окривљеног Османа Адемовића поднео захтев за заштиту законитости произилази да је окривљени у време, на начин и на месту ближе описаним у тој изреци, у урачунљивом стању и са умишљајем, свестан да је његово дело забрањено, извршио продужено кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. и члана 61. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда, из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени Осман Адемовић критичном приликом поступао са умишљајем, а умишљај као облик виности подразумева да је био свестан свога дела и да је хтео његово извршење, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Османа Адемовића којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену истакнуте повреде закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, која је такође наведена као разлог за подношење захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Османа Адемовића, с обзиром да у том делу захтев нема прописан садржај.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**